

Nogle af udvalgets spørgsmål til justitsministeren og dennes besvarelse heraf

Spørgsmål:

»Kan ministeren oplyse, hvor mange tilladelser til dyreforsøg, der er givet inden for de forskellige kategorier, der nævnes i § 3, stk. 1.«

»Kan ministeren oplyse, hvor mange dyr tilladelserne inden for de forskellige kategorier i gennemsnit omfatter, samt hvilke dyrearter der er tale om.«

»Er det ministerens opfattelse, at forskerne bevidst søger de »bekvemme« tilladelser, jf. § 3, stk. 1, nr. 3.«

Svar:

Dyreforsøgstilsynet har over for Justitsministeriet oplyst, at der fra den gældende dyreforsøgslovs ikrafttræden og til den 1. marts 1993 er givet 589 tilladelser til dyreforsøg. Mange tilladelser har omfattet flere, i nogle tilfælde adskillige typer af forsøg, hvorfor det reelle antal tilladelser efter stikprøver skønnes at ligge på omkring det dobbelte.

Typerne af forsøg bliver ikke kategoriseret på en sådan måde i tilladelsesfasen, at en statistik kan udarbejdes. Om kategoriernes eller typernes forskelligartethed henvises til omtalen af de konkrete tilladelser i Dyreforsøgstilsynets årsberetninger.

Dyreforsøgstilsynet har endvidere oplyst, at antallet af dyr i tilladelserne er meget varierende, og for så vidt angår afprøvninger kan der være tale om meget betydelige antal. Dyreforsøgstilsynet finder det på grund af sagernes meget forskellige karakter ikke muligt at udarbejde et illustrativt gennemsnit. Hvad angår spørgsmålet om, hvilke dyrearter der er tale om, henvises til oplysningerne herom i Dyreforsøgstilsynets årsberetninger.

Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at Rådet for Dyreforsøg i en udtalelse til Justitsministeriet af 10. november 1992 pegede på de administrative vanskeligheder, der er forbundet med administrationen af kravet i dyreforsøgslovens § 3, stk. 1, 2. pkt.; om, at antallet af

dyr, der må anvendes til forsøg, skal angives i tilladelsen. Rådet, hvis udtalelse på dette punkt var enstemmig, foreslog bestemmelsen ophævet og anførte, at den har vist sig at have ringe betydning som styringsmiddel til sikring af en af lovens og de internationale regelsæts overordnede målsætninger, nemlig begrænsning af antallet af dyreforsøg. Rådet anførte videre:

»Bestemmelsen har haft et bureaukratisk præg stort set uden effekt. Det står i nogen grad i forbindelse med, at den angår al dyreforsøgsvirksomhed, herunder også afprøvninger efter myndighedskrav. Begrænsninger i dyreforsøgsaktivitet sker mere hensigtsmæssigt, når selve aktivitetens art som foreskrevet undergives prøvelse i tilladelsesfasen samt ved generelle bestræbelser på udvikling af andre metoder, herunder i internationalt regi. I det lille antal tilfælde, hvor Dyreforsøgstilsynet finder, at en antalsbegrænsning er af betydning som styringsmiddel, vil dyreforsøgstilsynet også uden forskrift herom i lovgivningen maksimere dyreantallet. At gøre dette imod en ansøger kræver, at Dyreforsøgstilsynet i overensstemmelse med kravet i forvaltningslovens § 22 er i stand til at begrunde det. Men i det helt overvejende antal tilfælde har praksis vist, at Dyreforsøgstilsynet ikke er i stand til at begrunde et fra ansøgningen afvigende antal dyr. For myndighedskravet afprøvning skyldes dette, at dyreantallet afhænger af den driftsmæssige aktivitet i virksomheden, og for forskningens vedkommende står det i forbindelse med, at projekterne almindeligvis vil have været grundigt overvejet forinden af uafhængige organer. Hertil kommer for begge de nævnte hovedgruppers vedkommende, at ressourcemæssige hensyn normalt vil have som konsekvens, at det ansøgte dyreantal holdes på et moderat niveau.«

Antal og art af dyr opgøres statistisk på grundlag af de faktisk udførte dyreforsøg, og statistikken offentliggøres i Dyreforsøgstilsyn-